

Andrzej Kutyłowski

Przewodów, pow. Hrubieszów

Informator Archeologiczny : badania 2, 279-280

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W pewnej odległości od pieca nr 11 natrafiono na piec nr 12. Badań w tym rejonie nie kontynuowano.

Prace badawcze na terenie osady należałoby przeprowadzić na szerszą skalę, gdyż jest to jeden z nielicznych w Polsce ośrodków produkcyjnych z doby wczesnośredniowiecznej. Dotychczasowy ratowniczy charakter prac uniemożliwił przebadanie wielu zagadnień związanych z pracą tego ośrodka garncarskiego.

PRZEWODÓW
pow. Hrubieszów

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Lublinie

Badania prowadził mgr Andrzej Kutylowski. Finansował WKZ w Lublinie. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko wczesnośredniowieczne /XII w./ i osada średniowieczna.

Badania podjęto na terenie zagrożonym eksploatacją piasku pod budowę drogi. Przekopano obszar o powierzchni 1 ara. Stwierdzono istnienie wczesnośredniowiecznego cmentarzyska szkieletowego, już w dużym stopniu zniszczonego założoną później osadą średniowieczną i intensywnymi pracami rolnymi.

Z dwu wykopów, z warstw niższych o głębokości od 40 do 80 cm, wydobyto dużą ilość fragmentów ceramiki datowanej roboczo na wiek XII oraz 4 niekompletne szkielety ludzkie. Warstwa kulturowa późniejsza zalegająca średnio do głębokości 40 cm, w dużym stopniu przemieszana, zawierała dużą ilość bardzo drobnych fragmentów ceramiki średniowiecznej, przepalone kamienie, kości zwierzęce oraz fragmenty przedmiotów żelaznych, trudnych do określenia ze względu na duży stopień zniszczenia przez rdzę. W trzech wypadkach zaobserwowano fakt przecięcia jamy grobowej, wczesnośredniowiecznej przez wkop

średniowieczny wypełniony rumoszem.

Na stopień zniszczenia stanowiska wskazuje znajdowanie na powierzchni zabytków z najgłębszych warstw. Stanowisko nie nadaje się do prowadzenia na nim dalszych prac badawczych.

RACIAŹ, pow. Sierpo

Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska PKZ
Oddział w Warszawie

Badania prowadziła mgr Barbara Buczek-Płachtowa.

Finansował WKZ w Warszawie. Drugi sezon badań.

Grodzisko wczesnośredniowieczne.

Na grodzisku założono trzy wykopy o łącznej powierzchni 75 m² /trzy ówiartki z trzech różnych arów/.

Wykop w ówiartce A aru 15 stanowił nawiązanie do wykopu szerszorocznego. Odsłonięto w niej dobrze zachowaną podstawę wału o konstrukcji rusztowej, związanej przy pomocy pilotowania. Pod profilem zachodnim ówiartki wystąpiły fragmenty podłogi o deskach ułożonych równolegle do legarów rusztu. Widnieje w nich prostokątne wycięcie dla umocowania pionowego słupa. W błocie, u podstawy wału znaleziono krótkie wiosło od dżubanki.

W ówiartce C ara 14, uchwycono konstrukcję wewnętrzną krawędzi wału i część majdanu, który, jak w roku ubiegłym, okazał się zupełnie pusty. Trzeci wykop /ówiartka A aru 24/ założono poza zasięgiem wału, wewnątrz grodziska. Pod samą darnią wystąpiła gruba warstwa spalenizny i nieliczny gruz ceglany. Znaleziono też krótki żelazny nóż. Warstwa ta stanowi prawdopodobnie jedyną pozostałość po zniszczonej doszczętnie kasztelanii, której istnienie jest wielokrotnie